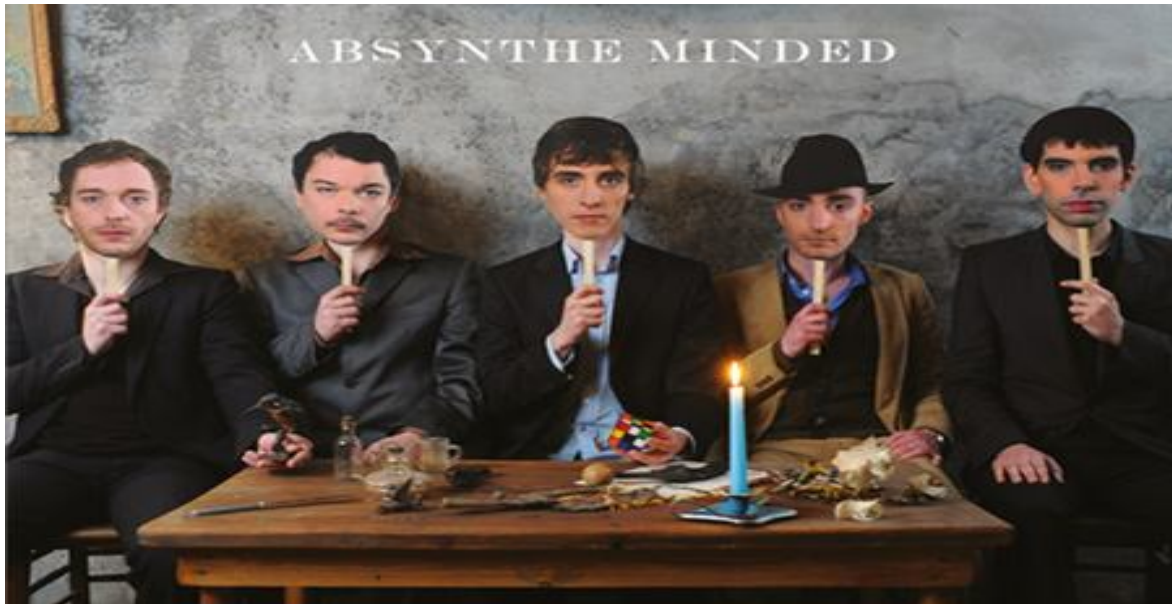

Absynthe Minded: Envoi (Enough)

Envoi van Absynthe Minded is de tweede single uit hun nieuwe CD. Met dit nummer brengt de Gentse groep een hommage aan Hugo Claus (1929–2008), van wie ze een gedicht vertaalden naar het Engels. De vertaling gebeurde door Bert Ostyn, naar aanleiding van Poetracks i.s.m. Gedichtendag.

De titel verwijst naar een [in de Middeleeuwen ontstane dichtvorm](#), speciaal bedacht om er verzuchtingen in te verpakken. Hierbij richt de troubadour/dichter zijn smeekbede tot de persoon die in staat is om zijn wensen in vervulling te laten gaan. De persoon in kwestie kan reëel of verzonnen zijn.

Videoclip

De muziekvideo is een trailer voor een onbestaande film. Het verhaal: een ode aan de muze van een poëet, en in feite aan alle vrouwen. <http://vimeo.com/7168732>

ENVOI

Mijn verzen staan nog wat te gapen.
Ik word dit nooit gewoon. Zij hebben hier
lang
genoeg gewoond.
Genoeg. Ik stuur ze 't huis uit. ik wil niet
wachten
tot hun tenen koud zijn.
Ongehinderd door hun onhelder misbaar
wil ik het gegons van de zon horen
of dat van mijn hart, die verraderlijke
spons die verhardt.

Mijn verzen neuken niet klassiek,
zij brabbelen ordinair of brallen al te
nobel.
In de winter springen hun lippen,
in de lente liggen zij plat bij de eerste
warmte,
zij verzieken mijn zomer
en in de herfst ruiken zij naar vrouwen.

Genoeg. Nog twaalf regels lang op dit
blad
hou ik ze de hand boven het hoofd
en dan krijgen zij een schop in hun gat.
Ga elders drammen, rijmen van een cent,
elders beven voor twaalf lezers
en een snurkende recensent.

Ga nu, verzen, op jullie lichte voeten,
jullie hebben niet hard getrapt op de oude
aarde
waar de graven lachen als zij hun gasten
zien,
het ene lijk gestapeld op het andere.
Ga nu en wankel naar haar
die ik niet ken.

ENVOI

My verses stand gawping a bit.
I never get used to this. They've lived
here
long enough.
Enough. I send them out of the house, I
don't want to wait
until their toes are cold.
Unhampered by their unclear clamour
I want to hear the humming of the sun
or that of my heart, that treacherous
sponge that hardens.

My verses don't screw classically,
they babble commonly and bluster far too
nobly.
In winter their lips leap.
in spring they lie flat at the first warmth,
they ruin my summer
and in autumn they smell of women.

Enough. For another twelve lines on this
sheet
I'll hold my hand over their head
and then they'll get a boot up the arse.
Go and pester elsewhere, one-cent
rhymes
tremble elsewhere before twelve readers
and a snoring reviewer.

Go now, verses, on your light feet,
you have not trodden hard on the old
earth
where the graves laugh when they see
their guests,
the one corpse stacked on top of the
other.
Go now and stagger to her
whom I do not know.

© 1985, Hugo Claus
From: *Gedichten*
Publisher: De Bezige Bij, Amsterdam,
2004
ISBN: 90 234 1287 7

© Translation: 2005, John Irons
Absynthe minded